obžalovanému, že příze není jeho, že náleží jeho kolegovi, který přijde později, a všechno řekne, nelze ještě usuzovati na práva a povinnosti vlastníka příze, a práva a povinnosti obžalovaného, zejména, že by tím po stránce objektivní bylo již zjištěno, že obžalovaný měl vrátiti právě přízi, která k němu byla přinesena. Po stránce objektivní chybí k posouzení práv a povinností obžalovaného zejména zjištění, za jakých podmínek vůbec se přijímá příze v okolí obžalovaného v uschování, pokud se týče ke zhotovení punčoch a ponožek. Nejvyšší jako zrušovací soud nemohl proto již ani o objektivní stránce zpronevěry rozhodovati, tím méně pak o subjektivní vině obžalovaného, o níž rozhodovati přísluší jedině soudu nalézacímu na základě všech výsledků ústního přelíčení. Nalézací soud staví se dále na stanovisko, s hlediska § 281 čís. 9 a) tr. ř. nesprávné, že v každém případě k dokonání zpronevěry stačí, že pachatel svěřenou mu věc nemůže na požádání vydati (za sebou zadrží). Pokud jde o věci zastupitelné, jako v tomto případě, dlužno uvažovati, zda obžalovaný mohl vrátiti odevzdateli, pokud se týče vlastníku stejné množství příze téže jakosti a zda tak mohl učiniti v době, kdy mělo dojíti k vrácení příze nebo punčoch a ponožek z ní zhotovených. Nalézací soud vychází ze stanoviska, že stačilo, že obžalovaný přízi prodal, a že již tím bylo vyloučeno, by ji mohl na požádání vrátiti. Dle správného právního názoru dlužno však pro povinnost obžalovaného uvážiti rozsah jeho živnostenského oprávnění a jeho majetkové poměry v době trestného činu za tím účelem, by mohlo býti posouzeno, zda při pravidelném běhu věcí mohlo se právem doufati, že obžalovaný v době, kdy bude povinen vrátiti přízi nebo zboží, z ní zhotovené, si může pro odevzdatele, pokud se týče vlastníka příze opatřiti stejné množství příze téže jakosti. Ani v tomto bodě tedy nelze nejvyššímu jako zrušovacímu soudu rozhodovati, nýbrž bude potřebí, by nalézací soud o poměrech obžalovaného učinil potřebná zjištění a přesně zjistil dobu, kdy obžalovaný měl přízi, pokud se týče zboží, z ní zhotovené, vrátiti. Teprve v tom případě, kdyby obžalovaný podle zjištění nalézacího soudu nebyl s to, by v určené době vrátil přízi téže jakosti a téhož množství, disponoval by bezprávně přízí jemu svěřenou.

Čís. 856.

Pokud zakládá vylákání zápůjčky skutkovou podstatu podvodu (§ 197 tr. zák.).

(Rozh. ze dne *22.* května *1922,* Kr I 940/21.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. června 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 a 203 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce věcné (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stížnost, že pouhé prodlévání obžalovaného se splacením zápůjčky, kterou mu Š-ová sama nabídla, ačkoliv musila věděti, že mu nebude možno ji splatiti, nebude-li mu

umožněn návrat do vlasti, nezakládá zločinu podvodu, jehož pojmu neodpovídá dokonce ani lstivé vylákání zápůjčky. V tomto případě obžalovaný neměl prý ani úmyslu, zapůjčku nevrátiti, ani vědomí, že ji nebude moci splatiti. Stížnost není odůvodněna. Vylákání zápůjčky nezakládá ovšem o sobě ještě zločin podvodu; měl-li však vypůjčitel od prvopočátku úmysl, zápůjčku nevrátiti, nebo byl-li si aspoň vědom toho, že ji buď vůbec nebude moci splatiti, neb aspoň ne v určité době, a měl-li v tomto případě úmysl, zapůjčovatele poškoditi, — pak naplňuje i takováto přípověď plnění zákonný znak lstivého předstírání. V tomto případě jde o tak zvaný podvod úvěrový; rozsudek zjišťuje, že obžalovaný dosáhl od Š-ové zápůjčky, když jí vylíčil své zvláště příznivé majetkové poměry a slíbil, že jí zaplatí zápůjčku ve švýcarských francích, jakmile to bude potřebovati, podotýkaje, že čeká peníze z Ruska, a že dostane také peníze ze Švýcarska, ačkoli předem věděl, že z Ruska žádných peněz nedostane pro anarchii tam vládnoucí a ze Švýcarska proto, že neví, kde má tam peníze uloženy. Soud nalézací nabyl přesvědčení, že obžalovaný od prvopočátku si byl vědom toho, že nebude moci zápůjčku v ustanovenou dobu splatiti, že jednal v úmyslu podvodném, aby Š-ovou poškodil. Skutečnosti, na něž se stížnost odvolává, nejsou vzaty z rozsudku, i nelze k nim přihlížeti. Pouhým popíráním subjektivní viny, podvodného úmyslu obžalovaného, neprovádí stížnost uplatňovaného důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 857.

Zločin krádeže. Měly-li odcizené věci cenu právě 200 K, není zde zločinné kvalifikace dle § 173 tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. května 1922, Kr II 549/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 19. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173 a 176 — II c) tr. zák. potud, že vyloučil zločinnou kvalifikaci dle § 173 tr. zák.

Důvody:

Odůvodněnou jeví se stížnost, pokud odporuje, uplatňujíc zmateční důvod čís. 10 § 281 tr. ř., tomu, že nalézací soud shledal stěžovatelem spáchanou krádež zločinnou také dle § 173 tr. zák. Dle tohoto ustanovení stává se krádež zločinem, činí-li obnos nebo hodnota toho, co bylo ukradeno, více než 200 K. Když tedy nalézací soud, zjistiv, že stěžovatel ukradl věci v ceně 200 K, tedy v ceně tento obnos nepřevyšující, kvalifikoval zjištěnou činnost stěžovatelovu zločinem dle § 173 tr. zák., posoudil trestný čin nesprávným výkladem zákona dle ustanovení trestního zákona, které se k němu nevztahuje. Bylo tedy rozsudek první stolice jakožto zmatečný dle čís. 10 § 281 ve výroku o vině stěžovatelově a důsledkem toho i ve výroku o trestu jeho zrušiti.